

»Ja ja, Hr. Samuelsen — iovermorgen faar De jo Lejlighed til selv at udvikle Deres Anskuelser for Enslev,« svarede Frøken Evaldsen og rejste sig.

Der var en god Del Ringeagt i hendes Tone. Hun vidste, at Hr. Samuelsen var betydelig mindre vel-talende, naar han stod overfor Enslev, og uden Modsigelse lystrede enhver Ordre fra den Kant.

Nogen Uro havde han alligevel vakt hos hende, og da hun atter sad i Vognen, lovede hun sig selv, at hun endnu en Gang vilde advare sin Ven mod dette Menneske, der havde forstaaet at suge sig fast i hans Yndest. At »Femte Juni« under hans Styrelse var bleven et saa indbringende Foretagende, havde naturligvis gjort sit dertil. Enslev havde vænnet sig til at bruge mange Penge. Hans Hjælpsomhed mod politiske Venner, der var kommen i Trang, var grænseløs, og de fire-fem Provinsaviser, han ejede, krævede aarligt store Tilskud. Herigennem havde Samuelsen faaet en vis Magt over ham, som han sikkert paa en eller anden Maade misbrugte til egen Fordel. Hun havde ikke mindste Tillid til den Mand. Alene Synet af hans lodne Hænder virkede uhyggeligt paa hende. Det blev ogsaa sagt, at han skulde være en af Byens værste Sodomiter, hvad jo let kunde komme Enslev til Skade, dersom det blev almindelig bekendt. Og der var i Forvejen Farer nok, der lurede. Hans Fjender voksede baade i Tal